

ných pre úhrnný trest (§ 96 tr. zák.), a že predmetom slúčenia v jednotný trest nemôžu byť peňažité tresty buď samostatne alebo vedľa trestov na slobode uložené.

Nel'ze však bezpodmienečne súhlasiť s názorom zmätočnej sťažnosti, pokiaľ uvádza s odvolaním sa na ustanovenia § 8, odst. 2 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n., že súd vymerávajúci úhrnný trest ohľadom náhradných trestov má v každom prípade vysloviť len to, že sa tieto tresty premenia na rovnaký druh trestu, v akom je uložený úhrnný trest na slobode.

Ponevác peňažitý trest ani ako hlavný ani ako vedľajší nie je predmetom úhrnného trestu, v prípadoch, kde náhradný trest za peňažitý bol pôvodne vymeraný v rovnakom druhu ako úhrnný trest, ostane tento výrok aj pri vymeraní úhrnného trestu bezo zmeny. Ináč je v prípadoch, keď úhrnný trest sa vymeráva v ťažšom druhu než pôvodný náhradný trest. Aby v prípade nevykonania peňažitého trestu vedľajšieho mohol byť náhradný trest vykonaný v jednom s úhrnným trestom, má sa druh náhradného trestu prispôbiť druhu úhrnného trestu. Avšak v takomto prípade, v dôsledku zásady vyslovenej v ustanovení § 518, odst. 7 tr. p., je treba prihliadnuť k ťažkosti nového druhu náhradného trestu a v dôsledku toho po prípade primerane skrátiť dobu trvania náhradného trestu, ovšem v medziach ustanovenia § 8, odst. 1 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n., čo odpovedá aj zásade vyslovenej v § 387, odst. 3 tr. p., lebo bez súčasného sníženia doby náhradného trestu, vymeraného v ťažšom druhu, než to bolo v pôvodnom rozsudku, došlo by vlastne k zostreniu trestu bez opravného prostriedku žalobcu.

Určil-li tedy v súdenom prípade krajský súd druh vedľajšieho trestu káznicou miesto väzením a vymeral-li hľadiac na ťažkosť trestu káznice oproti trestu väzenia náhradný trest v trvaní dvoch dní miesto desať dní, neporušil týmto primeraným skrátením doby trvania trestu ustanovenie týkajúce sa vymerania úhrnného trestu a preto vytýkaný zmätok sa tu nevyskytuje.

Čís. 5919.

Mělo-li býti přihlášením skutečných pohledávek blízkých osob (§ 51 vyr. ř.) na jméno osoby cizí dosaženo pro ni možnosti hlasovati pro vyrovnání, které by tyto osoby neměly, může jíti jen o přečin podle § 486 b) tr. zák., nikoliv o zločin podle § 205 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 3. června 1937, Zm I 348/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného A. do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na nedokonaném podvodném úpadku podle §§ 5, 8, 205 a) tr. z., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části týkající se obžalovaného A. jako zmatečný a zprostil tohoto obžalovaného podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby, že úmyslným opatřením prostředků

pomáhal k vykonání zlého skutku B., záležejícího v tom, že tento v měsíci březnu 1934 v N. úmyslně uspokojení svých věřitelů ztenčil tím, že předstíral závazek, kterého nebylo.

Z d ů v o d ů:

Uplatňujíc zmatek podle č. 10 § 281 tr. ř., zmateční stížnost právem namítá, že zjištěné jednání obžalovaných bylo neprávem podřaděno ustanovení § 205 a) tr. z. a že při správném výkladu a použití zákona lze o něm uvažovati jen s hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 486 b) tr. zák.

Napadený rozsudek nemá za vyvrácenu obhajobu, že pohledávky 5.000 Kč a 7.000 Kč nebyly fingovány, nýbrž že šlo o pohledávky švagra a tchyně vyrovnacího dlužníka B., kteří by podle § 51 vyr. ř. nemohli hlasovati pro vyrovnání, a že proto tyto pohledávky byly k vyrovnání přihlášeny na jméno obžalovaného A. V tom však nelze ve smyslu § 205 a) tr. zák. spatřovati předstírání závazku, kterého není, neboť tento pojem nutně předpokládá jednání směřující k tomu, aby uplatněním n e e x i s t u j í c í h o závazku na poškození věřitelů byl z v ý š e n s t a v d l u h ů (srovn. rozhodnutí č. 2369 Sb. n. s.). O tom nelze mluvit v souzeném případě, kde rozsudek má za prokázáno jen, že přihlášením pohledávek osob blízkých na cizí jméno mělo býti dosaženo možnosti hlasovati pro vyrovnání. Tu by mohlo jíti jen o rejdy za vyrovnacího řízení, jichž se podle § 486 b), č. 1 tr. z. dopustí ten, kdo uplatňuje úmyslně pohledávku nepravou, nebo pohledávku v nepravém objemu nebo pořadí, aby tím ve vyrovnacím řízení d o s á h l v l i v u, j e n ž m u n e p ř í s l u š í. Nejde-li podle toho vůbec o jednání, jež by bylo lze podřaditi ustanovení § 205 a) tr. z., není ani třeba blíže zkoumati, zda a pokud jím věřitelé mohli býti poškozeni.

Přisvědčiti jest zmateční stížnosti i potud, pokud s hlediska zmatku č. 9 b) § 281 tr. ř. uplatňuje, že trestnost skutku jako přečinu podle § 486 b) tr. z. zanikla promlčením, poněvadž podle zjištění rozsudku čin byl spáchán v roce 1934 a trestní řízení bylo zahájeno teprve v r. 1936, takže do té doby již uplynula promlčecí doba tří měsíců, která tu platí podle § 486 b), § 532 tr. z. — — —

Bylo proto zmateční stížnosti, aniž třeba se obíratí ostatními jejími vývody, již s tohoto hlediska vyhověti.

Čís. 5920.

Zabavenie predmetov podľa § 61 tr. zák. nelze vysloviť pri odsúdení vinníka pre trestný čin spáchaný z nedbalosti.

(V tomže smysle rozh. čís. 4533 Sb. n. s. tr.)

(Rozh. zo dňa 5. júna 1937, Zm III 167/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin podľa § 290 a § 310, odst. 1 tr. z. uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti základným a vyslovil, že pravoplatným rozsudkom krajského